

M7

det mörka som svepte kring våra vader
där vi vandrade mellan
vinterbleka utsträckta händer
tog sitt förnuft till fånga
och placerade det längst ner
i halsgropen
nu lever det på våra kväljningar
det vet jag för det har det viskats mig
orden satt fast i harklandet
en man på bussen
och inga klargöranden fick plats
där mellan korsningen och gränserna de ritat
det gick så fort och jag var tvungen att kliva av
innan de stannat
och på hållplatsen var alla ansikten så svarta
blundade när dom hörde sina nya namn
de fick inte behålla sina gamla
och titthålen bara grät grävde ner sina blåögda drömmar
samlar de damm på hyllor
i redan inredda rum, en rak rad rak höger
i korridorer där allting luktar som
rengöringsmedel rengöringsmedel citron
skulle de tvätta oss rena på helvete
vi fastnade där i den våta betongen
väntar fortfarande blundar fortfarande
ihåliga små hål vandrar rakt in på bara huden
varje gång vi försöker hitta ljuspunkterna
himlen samlat med blicken
då regnar det aska över oss
vi får inte göra så inte se
vissa drömmar fortfarande
det har det viskats mig
det vet jag
en man harklade sig på bussen
hemligheterna råkade han hosta ut
bara några små få som eldflugor
han föll med regnet som alla uråldriga
och jag hamnade i en korridor korridor korridor
vi skulle inte stanna så länge

men någon hann se mig i ögonen

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren messier111 med Poeter.se id #25742 innehar upphovsrätten